

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Animnapu't Apat

Pagbubunyag ng Propesiya: Pag-uugnay ng ika-11 ng Setyembre, 2001 sa Panahon ng Pagtatatak, sa Huling Ulan, at sa Pangwakas na Gawain ni Cristo

Jeff Pippenger
2024-01-28

Sa mga kamakailang artikulo, tumutukoy tayo sa ilang sipi mula sa Espiritu ng Propesiya na nagsasaad ng isang yugto ng panahon mula Setyembre 11, 2001 hanggang sa pagtindig ni Miguel at sa pagsasara ng probasyon ng sangkatauhan. Sa panahong iyon, may iilang paglalarawang propetiko na nagpapakilala ng pangwakas na gawain ni Cristo sa Kabanal-banalang Dako.

Ang gawain ni Cristo sa santuwaryo ay inilalarawan sa pangitain ng Ilog Ulai sa Daniel kabanata walo, at ipinaalam sa atin ni Sister White na ang pangitain ng Ilog Ulai ay kasalukuyang nasa proseso ng katuparan. Ang panghuling gawaing ginaganap sa makalangit na santuwaryo, na sa kasalukuyan ay nasa proseso ng katuparan, ay inilalarawan sa sari-saring propetikong katawagan. Ito ay inilalarawan, bukod sa iba pang propetikong paglalarawan, bilang ang panahon ng pagtatatak, ang huling ulan, ang pangwakas na gawain ng kaligtasan, at ang paglilinis ng templo. Mahalagang pagtipunin ang mga terminong iyon, at ilagay din ang mga ito sa wasto nilang makasaysayang konteksto.

Sa panahong iyon, samantalang ang gawain ng pagliligtas ay nagwawakas, darating ang kapighatian sa lupa, at magagalit ang mga bansa, gayunman ay mapipigilan upang huwag mahadlangan ang gawain ng ikatlong anghel. Sa panahong iyon darating ang "huling ulan," o ang pagpapasariwa mula sa harapan ng Panginoon, upang magbigay ng kapangyarihan sa malakas na tinig ng ikatlong anghel, at ihanda ang mga banal upang makatindig sa kapanahunan na ang pitong huling salot ay ibubuhos. *Early Writings*, 85.

Ang "gawain ng ikatlong anghel" ay siya ring "gawaing pagliligtas," na naghahanda sa "mga banal upang makatayo sa panahong ibubuhos ang pitong huling salot."

At ang mga bansa ay nagalit, at dumating na ang iyong poot, at ang panahon ng mga patay, upang sila'y hatulan; at upang maggawad ka ng gantimpala sa iyong mga lingkod, ang mga propeta, at sa mga banal, at sa mga may takot sa iyong pangalan, maliliit at malalaki; at upang lipulin mo ang mga sumisira sa daigdig. *Apocalipsis* 11:18.

Ang mga bansa ay nagagalit bago magsara ang probasyon (na kung kailan ibinubuhos ang poot ng Diyos); gayunman, kapag nagagalit ang mga bansa, sila rin ay "pinipigil." Ang "panahon" kung kailan nagagalit ang mga bansa ay tumutukoy sa pasimula ng pangwakas na gawain ng kaligtasan, at ang pangwakas na gawain ng kaligtasan ay ang pagpapatatakan sa bayan ng Diyos.

Ang tunay na bayan ng Diyos, na sa puso ay taglay ang diwa ng gawain ng Panginoon at ng kaligtasan ng mga kaluluwa, ay kailanma'y titingnan ang kasalanan ayon sa tunay nitong makasalanang katangian. Lagi silang papanig sa tapat at tahasang pakikitungo sa mga

kasalanang madaling bumalot sa bayan ng Diyos. Lalong-lalo na sa pangwakas na gawain para sa iglesia, sa panahon ng pagtatatak ng isandaang apatnapu't apat na libo, na tatayong walang kapintasan sa harap ng luklukan ng Diyos, ay lalong malalim nilang madarama ang mga kamalian ng nagpapakilalang bayan ng Diyos. Ito ay mariing inilalarawan ng paglalarawan ng propeta tungkol sa huling gawain, sa anyo ng mga lalaking bawat isa'y may sandatang pangpuksa sa kaniyang kamay. Isang lalaki sa kanila ang nabihisan ng lino, na may tintero ng manunulat sa kaniyang tagiliran. "At sinabi ng Panginoon sa kaniya, Dumaan ka sa gitna ng lungsod, sa gitna ng Jerusalem, at maglagay ka ng tanda sa mga noo ng mga lalaking nagbubuntong-hininga at dumadaing dahil sa lahat ng mga karumaldumal na bagay na ginagawa sa gitna niyaon." Testimonies, tomo 3, 266.

Pinipigil ang mga bansa upang huwag hadlangan ang pagtatatakan sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Sa Apocalipsis kabanata pito, ang mga bansang nagagalit na pinipigil ay kinakatawan bilang apat na hangin na pinipigil sa mismong panahong iyon, at ang panahong iyon ay tahasang tinukoy bilang isang yugto ng panahon.

Sa ngayon ay ginagamit ni Satanas ang lahat ng kaparaanan sa panahong ito ng pagtatatak upang ilihis ang isipan ng bayan ng Diyos mula sa kasalukuyang katotohanan at upang sila'y mag-alinlangan. Nakakita ako ng isang pantakip na inilalatag ng Diyos sa ibabaw ng Kanyang bayan upang ingatan sila sa panahon ng kabagabagan; at bawat kaluluwa na nagpasiya para sa katotohanan at dalisay ang puso ay tatakpan ng pantakip ng Makapangyarihan sa lahat.

Nalalaman ito ni Satanas, at kumikilos siya nang may matinding kapangyarihan upang panatilihin nag-aalinlangan at hindi matatag sa katotohanan ang mga isipan ng pinakamaraming tao na kaya niya. ...

Nakita ko na si Satanas ay kumikilos sa mga paraang ito upang ilihis, dayain, at ilayo ang bayan ng Diyos, sa mismong panahong ito ng pagtatatakan. Nakita ko ang ilan na hindi naninindigan nang matatag para sa kasalukuyang katotohanan. Nanginginig ang kanilang mga tuhod, at dumudulas ang kanilang mga paa, sapagkat hindi sila matibay na nakatanim sa katotohanan, at ang saklob ng Makapangyarihang Diyos ay hindi mailaladlad sa ibabaw nila habang gayon sila nanginginig.

Si Satanas ay ginagamit ang lahat ng kaniyang kaparaanan upang panatilihin sila sa kanilang kinalalagyan, hanggang sa makaraan ang pagtatatak, hanggang sa mailadlad ang panakip sa ibabaw ng bayan ng Diyos, at sila'y naiwan nang walang kanlungan laban sa nagliliyab na poot ng Diyos, sa pitong huling salot. Sinimulan na ng Diyos na iladlad ang panakip na ito sa ibabaw ng Kanyang bayan, at di maglalaon ay ilaladlad ito sa ibabaw ng lahat ng magkakaroon ng kanlungan sa araw ng pagpatay. Ang Diyos ay kikilos nang makapangyarihan para sa Kanyang bayan; at si Satanas ay pahihintulutang kumilos din. Early Writings, 43, 44.

Isinulat ni Kapatid na White ang mga salitang ito noong 1851, limang taon bago pumasok ang bayan ng Diyos sa kalagayang Laodiceano, at naantala ang proseso ng pagtatatakan dahil sa pagtanggap sa dagdag na liwanag ng "pitong panahon." Ang liwanag na iyon sana'y nag-ibayo at nagtapos sa gawain ng Diyos ng pagkakanlong sa Kanyang bayan, bago pa dumating ang pitong huling salot. Sa halip, naghimagsik ang bayan ng Diyos at itinakdang magpagala-gala sa ilang ng

Laodicea, gaya ng inilalarawan ng paghihimagsik at paglalagalag sa ilang ng sinaunang Israel. Ilan sa mga rebelde ng sinaunang Israel ang nakapasok sa Lupang Pangako? Aling sipi sa Biblia, o sa Espiritu ng Propesiya, ang nagtutukoy sa sinumang Laodiceano na maliligtas? Ang sagot ay, "Wala!" sapagkat ang isang Laodiceano ay gayunding napahamak gaya ng mga mula sa sinaunang Israel na namatay sa ilang.

Ang pagseselyo sa isang daan at apatnapu't apat na libo ay isang yugto ng panahon, at ito'y nagsisimula kapag pinipigil ng apat na anghel ang apat na hangin, na siya ring panahon na ang mga bansa ay nagagalit, subalit pinananatiling nasupil. Sa panahon ng pagseselyo inihahanda ng Diyos ang Kaniyang bayan upang makatindig sa panahon ng pitong huling salot, at ang paghahandang iyon ay inilalarawan bilang paglaladlad ng "isang pantakip" sa Kaniyang bayan, at inilalarawan din bilang pagtatapos ng gawain ng kaligtasan at pagtatapos ng gawain ng ikatlong anghel. Ang paghahandang inilarawan ng lahat ng ilustrasyong ito ay nakasalig sa pagtanggap ng "kasalukuyang katotohanan."

Yaong mga hindi maninindigang "matatag para sa kasalukuyang katotohanan" ay yaong mga "nag-aalinlangan," sapagkat hindi nakatuon ang kanilang mga isipan sa "kasalukuyang katotohanan." Isinulat niya na "nakakita ako ng ilan na hindi naninindigang matatag para sa kasalukuyang katotohanan. Nanginginig ang kanilang mga tuhod, at nadudulas ang kanilang mga paa, sapagkat hindi sila matatag na nakatanim sa katotohanan, at ang lambong ng Makapangyarihang Diyos ay hindi mailalambong sa kanila habang sila'y gayo'n na nanginginig."

Ang "kasalukuyang katotohanan" ang nagkakaloob ng "pantakip," at ang "pantakip" ay kinakatawan din bilang ang "tatak ng Diyos." Ang "tatak ng Diyos" ay isinagisag ng dugong tumakip sa mga pinto ng mga Hebreo; dahil dito, nilampasan ng anghel na mamumuksa ang mga tahanang ang mga pinto ay "tinakpan" ng dugo. Ang "pantakip" ay ang "pagtatatak," at ang "pagtatatak" ay natutupad sa pamamagitan ng "kasalukuyang katotohanan."

Pakabalanin mo sila sa pamamagitan ng Iyong katotohanan: ang Iyong salita ay katotohanan.
Juan 17:17.

Bawat kilusang reporma ay may sarili nitong tiyak na tema, at ang tema ng kilusang repormatibo ng isandaang apatnapu't apat na libo ay "Islam ng ikatlong Kapahamakan." Ang "kasalukuyang katotohanan" sa mga huling araw ay ang Islam ng ikatlong Kapahamakan.

"Ang Banal na Kasulatan ay patuloy na nabubuksan sa bayan ng Diyos. Lagi nang nagkaroon at laging magkakaroon ng isang katotohanang natatanging angkop sa bawat salinlahi." Review and Herald, Hunyo 29, 1886.

Ito ay isang "mensahe" ng kasalukuyang katotohanan na sumeselyo sa bayan ng Diyos sa mga huling araw, at ang panahon ng pagseselyo ay inilalarawan bilang nagsisimula kapag ang apat na hangin ay pinipigil. Nagalit ang mga bansa noong Setyembre 11, 2001, at sa sandaling iyon ay nagsimula ang pagseselyo ng isandaang apatnapu't apat na libo, nang ang huling ulan, na isang "mensahe", ay nagsimulang maalisan ng selyo.

Ibinukas kay Juan ang mga tagpong malalalim at kapanapanabik sa karanasan ng iglesia. Nakita niya ang kalagayan, mga panganib, mga tunggalian, at ang pangwakas na pagliligtas sa bayan ng Diyos. Kanyang itinala ang mga pangwakas na mensahe na magpapahinog sa ani ng lupa, alinman bilang mga bigkis para sa kamalig sa langit o bilang mga panggatong para sa mga apoy ng paglipol. Ipinahayag sa kanya ang mga paksang may sukdulang kahalagahan, lalo na para sa huling iglesia, upang ang mga tumatalikod sa kamalian tungo sa katotohanan ay maturuan hinggil sa mga panganib at mga tunggaliang nasa kanilang harapan. Walang sinumang kailangang manatili sa kadiliman tungkol sa kung ano ang darating sa lupa. *The Great Controversy*, 341.

Nang nagalit ang mga bansa, kasabay nito ay napigil sila, at nagsimulang bumuhos ang “huling ulan,” at ang huling ulan ay ang mensahe ng “kasalukuyang katotohanan” na nagtatatak sa bayan ng Diyos.

Ang gawain sa Battle Creek ay nasa gayunding kaayusan. Ang mga pinuno sa sanatoryo ay nakihalo sa mga di-sumasampalataya, na, sa iba't ibang antas, ay pinahihintulutang makilahok sa kanilang mga kapulungan; ngunit para itong pagtatrabaho na nakapikit ang mga mata. Kulang sila sa pagkilatis upang makita ang maaaring biglang sumalakay sa atin anumang oras. May espiritu ng kawalang-pag-asa, ng digmaan at pagbububo ng dugo, at ang espiritong iyon ay lalago hanggang sa mismong wakas ng panahon. Kapag ang bayan ng Diyos ay natatakan sa kanilang mga noo—hindi ito isang tatak o markang nakikita, kundi ang pagpirmi sa katotohanan, kapuwa sa intelektuwal at espirituwal, upang sila'y hindi matinag—kapag ang bayan ng Diyos ay natatakan at nahanda para sa pagyanig, darating ito. Sa katunayan, nagsimula na ito. Ang mga kahatulan ng Diyos ay nasa lupain na ngayon, upang tayo'y bigyan ng babala, upang malaman natin ang darating. *Manuscript Releases*, tomo 10, 252.

Ang "sealing" ay "isang pagtitibay sa katotohanan." Sa konteksto ng panahon ng pagseselyo, isinulat niya, "May isang espiritu ng kawalan ng pag-asa, ng digmaan at pagdanak ng dugo, at ang espiritong iyon ay lalago hanggang sa mismong wakas ng panahon." Kapag nagalit ang mga bansa, sila'y mapipigil, ngunit ang 'digmaan at pagdanak ng dugo,' na kinakatawan ng apat na hangin, 'ay lalago hanggang sa mismong wakas ng panahon.' Ang Islam ng ikatlong Woe ay unti-unting pinaigting ang pakikidigma nito hanggang sa mismong wakas ng panahon, at ang propetikong pagkaunawa sa Islam bilang 'tema' sa repormasyon ng isandaan apatnapu't apat na libo ay kasabay na lumalago sa gayunding panahon. Ang unti-unting pag-igting na ginagawa ng Islam ay kahanay ng pagbubuhos ng huling ulan sa gayunding yugto ng panahon, sapagkat ang huling ulan ay isang 'mensahe'.

Ang mga pinahiran na nakatayo sa piling ng Panginoon ng buong lupa ay taglay ang posisyong minsang ibinigay kay Satanas bilang kerubing tumatakip. Sa pamamagitan ng mga banal na nilalang na nakapalibot sa Kanyang trono, pinananatili ng Panginoon ang walang patid na pakikipag-ugnayan sa mga nananahan sa lupa. Ang gintong langis ay kumakatawan sa biyayang sa pamamagitan nito ay pinananatili ng Diyos na may walang patid na tustos ang mga ilawan ng mga mananampalataya, upang hindi magkurap at mapawi. Kung hindi ibinubuhos mula sa langit ang banal na langis na ito sa pamamagitan ng mga mensahe ng Espiritu ng Diyos, ang mga kapangyarihan ng kasamaan ay magtatamo ng ganap na

pamamahala sa mga tao.

Nalalapastangan ang Diyos kapag hindi natin tinatanggap ang mga mensaheng ipinadadala niya sa atin. Sa gayo'y tinatanggihan natin ang ginintuang langis na ibig niyang ibuhos sa ating mga kaluluwa upang maipaabot sa mga nasa kadiliman. Kapag dumating ang tawag, "Narito, dumarating ang kasintahang-lalaki; magsilabas kayo upang salubungin siya," ang mga hindi tumanggap ng banal na langis, na hindi pinagyaman ang biyaya ni Cristo sa kanilang mga puso, ay matutuklasan, gaya ng mga dalagang mangmang, na hindi sila handang salubungin ang kanilang Panginoon. Wala sa kanila mismo ang kapangyarihang magtamo ng langis, at nauwi sa pagkawasak ang kanilang mga buhay. Ngunit kung hihilingin ang Banal na Espiritu ng Diyos, kung magsumamo tayo, gaya ni Moises, "Ipakita mo sa akin ang iyong kaluwalhatian," ang pag-ibig ng Diyos ay ibubuhos sa ating mga puso. Sa pamamagitan ng mga ginintuang tubo, ang ginintuang langis ay ipapadaloy sa atin. "Hindi sa pamamagitan ng kalakasan, ni ng kapangyarihan, kundi sa pamamagitan ng aking Espiritu," sabi ng Panginoon ng mga Hukbo. Sa pagtanggap ng maningning na mga sinag ng Araw ng Katuwiran, ang mga anak ng Diyos ay nagliliwanag bilang mga ilaw sa sanlibutan. Review and Herald, Hulyo 20, 1897.

Ang huling ulan ay nagsisimula sa "pagwiwisik" at sa huli ay humahantong sa ganap na pagbubuhos. Ang "pagwiwisik" ng huling ulan ay kinikilala bilang ang ulan na "nasusukat", at ang ganap na pagbubuhos ay kapag ito ay ibinubuhos "nang walang sukat". Maliwanag na tinukoy ni Sister White ang isang panahon kung kailan bumabagsak ang huling ulan, at may mga tumatanggap nito at may mga hindi. Sa panahong iyon, ang ulan ay ibinibigay na "nasusukat", o ito ay "nagwiwisik".

May ilang tao ang makababatid na may nagaganap, ngunit ito'y ikatatakot lamang nila.

Magkakaroon sa mga iglesia ng isang kamangha-manghang kapahayagan ng kapangyarihan ng Diyos, ngunit hindi ito kikilos sa mga hindi nagpakumbaba sa harap ng Panginoon at hindi nagbukas ng pinto ng kanilang puso sa pamamagitan ng pag-amin at pagsisisi. Sa kapahayagan ng kapangyarihang yaon na nagpapaliwanag sa lupa sa kaluwalhatian ng Diyos, makikita lamang nila ang isang bagay na, sa kanilang pagkabulag, inaakala nilang mapanganib, isang bagay na magpupukaw ng kanilang mga takot, at magpapakatatag sila upang tutulan ito. Sapagkat hindi gumagawa ang Panginoon ayon sa kanilang mga inaasahan at ideyal, asalungatin nila ang gawain. "Bakit," wika nila, "hindi ba nararapat na kilala natin ang Espiritu ng Diyos, yamang napakaraming taon na tayong nasa gawain?" Sapagkat hindi nila tinugon ang mga babala at mga pakiusap ng mga mensahe ng Diyos, kundi walang tigil na nagsabi, "Ako'y mayaman, at dumami ang aking mga pag-aari, at wala akong pangangailangan ng anuman." Maranatha, 219

Marami ang, sa malaking bahagi, nabigong tumanggap ng maagang ulan. Hindi nila natamo ang lahat ng mga kapakinabangang sa gayon ay ipinaglaan sa kanila ng Diyos. Inaakala nila na ang kakulangang ito ay pupunan ng huling ulan. Kapag ipagkakaloob ang pinakamayamang kasaganaan ng biyaya, balak nilang buksan ang kanilang mga puso upang tanggapin ito. Gumagawa sila ng isang malubhang pagkakamali. Ang gawaing sinimulan ng Diyos sa puso ng tao sa pagbibigay ng Kanyang liwanag at kaalaman ay dapat na walang patid na sumulong.

Bawat isa ay dapat makabatid ng kaniyang sariling pangangailangan. Ang puso ay dapat mawalang-laman ng bawat karumihan at malinis upang panahanan ng Espiritu. Sa pamamagitan ng pagkilala at pagtalikod sa kasalanan, sa taimtim na panalangin at pagtatalaga ng kanilang sarili sa Diyos, naghanda ang mga unang alagad para sa pagbubuhos ng Banal na Espiritu sa Araw ng Pentecostes. Ang gayon ding gawain, subalit sa lalong mataas na antas, ay dapat gawin ngayon. Kung magkagayon, ang tao bilang kasangkapan ay kailangan lamang humiling ng pagpapala at maghintay sa Panginoon na ganapin nang sakdal ang gawaing ukol sa kanya. Ang Diyos ang nagsimula ng gawaing ito, at Siya ang tatapos ng Kanyang gawain, na ginagawang ganap ang tao kay Jesu-Cristo. Subalit hindi dapat pabayaang biyayang kinakatawan ng maagang ulan. Tanging yaong namumuhay ayon sa liwanag na nasa kanila ang tatanggap ng higit na liwanag. Malibang tayo'y araw-araw na sumusulong sa pagsasabuhay ng mga masiglang birtud na Kristiyano, hindi natin makikilala ang mga kapahayagan ng Banal na Espiritu sa huling ulan. Maaaring ito'y bumabagsak sa mga pusong nasa paligid natin, ngunit hindi natin ito mababatid ni matatanggap. Mga Patotoo sa mga Ministro, 506, 507.

Sa talatang iyon, ipinakilala niya na may isang panahon na “ang pinakamayamang kasaganaan ng biyaya ay ipagkakaloob,” kaya’t tinutukoy ang isang panahon na ibubuhos nang walang sukat ang huling ulan. Kaugnay ng katotohanang iyon, ipinakilala rin niya na tanging yaong namumuhay ayon sa liwanag na nasa kanila ang tatanggap ng higit pang liwanag. Sa prinsipyong iyon, maliwanag na ang liwanag (na siyang kasalukuyang katotohanan) ay unti-unting lumalago. Sa huling pangungusap, tinutukoy niya ang isang panahon na ang huling ulan ay bumabagsak, at ang ilan ay kinikilala at tinatanggap ito, at ang iba nama’y hindi. Kung hindi mo kinikilala ang mensahe, na siyang huling ulan, hindi mo ito tatanggapin.

"Hindi natin dapat hintayin ang huling ulan. Darating ito sa lahat ng kikilala at mag-aangkin ng hamog at mga pagbuhos ng biyaya na bumabagsak sa atin. Kapag iniipon natin ang mga pira-pirasong liwanag, kapag pinahahalagahan natin ang mga tapat na kahabagan ng Diyos, na nalulugod kapag tayo'y nagtitiwala sa Kanya, kung magkagayo'y matutupad ang bawat pangako. [Sinipi ang Isaias 61:11.] Ang buong lupa ay mapupuno ng kaluwalhatian ng Diyos." The Seventh-day Adventist Bible Commentary, tomo 7, pahina 984.

Sa panahong ang mga bansang nagngangalit ay sinusupil, ang huling ulan ay nagsisimulang ibigay nang “may sukat.” Kapag “ipagkakaloob ang sukdulang kasaganaan ng biyaya,” ito ang tumutukoy sa panahong ibubuhos ang huling ulan nang walang sukat.

Sa panahong nagagalit ang mga bansa, ngunit napipigilan, nagsisimulang bumuhos ang huling ulan, subalit ito’y “sinusukat” sapagkat ang iglesya sa sandaling iyon ay halo ng trigo at mga panirang-damo. Ito ang ulan na nagdadala sa kapwa trigo at mga panirang-damo sa pagkahinog, at ang huling ulan ay ang mensahe ng kasalukuyang katotohanan na alinman ay kinikilala at tinatanggap, o hindi. Ang lahat ng mga konseptong propetiko na ito ay malinaw na tinutukoy sa Kasulatan. Noong Setyembre 11, 2001, nagsimulang “umambon” ang huling ulan, at ito’y unti-unting tumitindi hanggang sa dumating ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi at ang marurunong at mangmang na mga dalaga ay mahihiwalay magpakailanman.

Pagkatapos, itataas ang marurunong bilang watawat upang tawagin ang iba pang kawan ng Diyos na lumabas mula sa Babilonia, at saka ibubuhos nang walang sukat ang huling ulan, at patuloy itong babagsak hanggang sa tumindig si Miguel at magsara ang probasyon ng sangkatauhan.

Aking nakita na ang apat na anghel ay pipigilan ang apat na hangin hanggang sa matapos ang gawain ni Jesus sa santuwaryo, at kung magkagayo'y darating ang pitong huling salot. *Early Writings*, 36.

Ang pagpigil sa apat na hangin ay kumakatawan sa probidensiyal na pamamahala ng Diyos sa mga papalalang hatol na Kaniyang ipinahihintulot na maganap sa mga huling araw. Pinipigil ng apat na anghel ang apat na hangin sa panahon ng pagtatatak sa isandaan at apatnapu't apat na libo, ngunit sa panahong iyon ay may "espíritu ng kawalang-pag-asa, ng digmaan at pagdanak ng dugo, at ang espiritung iyon ay lalo pang iigting." Kapag ang huli sa mga anak ng Diyos ay natatakan, titindig si Miguel at lubusang pakakawalan ang apat na hangin, at darating ang Pitong Huling Salot.

Ang "oras ng dakilang lindol" ng Pahayag kabanata labing-isa—ang "panahon ng kaguluhan" ng Daniel kabanata siyam, kapag ang lansangan at ang pader ay natapos—ay ang panahon na "magagalit ang mga bansa." Sa panahong iyon, ang huling ulan ay ibubuhos sa "sukat." Tinutukoy ni Isaias ang panahon kung kailan sinusukat ang huling ulan, at tinawag niya ang panahong iyon na "araw ng hanging silanganan." Ang "araw ng hanging silanganan" ay noong Setyembre 11, 2001.

Ipagpapatuloy nating isaalang-alang ang "pagsusukat" ng huling ulan sa susunod na artikulo, subalit dapat alalahanin na ang hiyas ng panaginip ni Miller, na kinakatawan sa mga sagradong tapyas ni Habakuk bilang ang tatlong "Sa Aba" ng Islam, ay magniningning nang sampung ulit na higit sa mga huling araw kaysa noong una itong tinipon ni Miller.

Sa isang pagkakataon, habang ako'y nasa Lungsod ng New York, ako'y tinawagan sa gabi upang masdan ang mga gusaling tumataas, palapag pagkatapos ng palapag, patungo sa langit. Ang mga gusaling ito ay tinitiyak na hindi tinatablan ng apoy, at itinayo upang luwalhatiin ang kanilang mga may-ari at mga tagapagtayo. Lalong pataas at pataas pa ang pag-angat ng mga gusaling ito, at sa mga ito'y ginamit ang pinakamamahaling mga materyales. Ang mga nagmamay-ari ng mga gusaling ito ay hindi nagtatanong sa sarili: "Paano natin pinakamainam na maluluwalhati ang Diyos?" Wala sa kanilang mga isipan ang Panginoon.

Naisip ko: 'O, nawa'y yaong mga naglalagak ng kanilang mga yaman sa ganitong paraan ay makita ang kanilang landasin gaya ng nakikita ito ng Diyos! Nagpapatayo sila ng mga maringal na gusali, ngunit kay kamangmang, sa paningin ng Tagapamahala ng sansinukob, ang kanilang mga panukala at katha. Hindi nila pinag-aaralan, sa buong kakayahan ng puso at isipan, kung paano nila luluwalhatiin ang Diyos. Nawala na sa kanilang paningin ito, ang unang tungkulin ng tao.'

Habang itinatayo ang mga matatayog na gusaling ito, nagalak ang mga may-ari, taglay ang mapag-ambisyong kapalaluan, sapagkat mayroon silang salaping magagamit sa pagpapalayaw sa sarili at sa pagpapakaw ng panibugho ng kanilang mga kapitbahay. Marami sa salaping sa gayong paraan ay kanilang ipinuhunan ay nakuha sa pamamagitan ng labis na paniningil, sa pagpiga sa mga dukha. Nakalimutan nila na sa langit ay may talaan ng bawat transaksyong

pangkalakalan; bawat likong kasunduan, bawat gawaing pandaraya, ay doong nakatala. Darating ang panahon na, sa kanilang pandaraya at kapalaluan, aabot ang mga tao sa isang hangganang hindi pahihintulutan ng Panginoon na kanilang lampasan, at matututuhan nila na may hangganan ang pagtitimpi ni Jehova.

Ang tanawing sumunod na lumitaw sa aking paningin ay isang hudyat ng sunog. Tumingin ang mga lalaki sa mga gusaling matatayog at inaakalang hindi tinatablan ng apoy at nagsabi: 'Lubos na ligtas ang mga iyan.' Ngunit ang mga gusaling ito ay tinupok na waring yari sa alkitrang. Walang nagawa ang mga makinang pamatay-sunog upang pigilan ang pagkawasak. Hindi nagawang paandarin ng mga bumbero ang mga makina.

Ipinabatid sa akin na kapag dumating ang panahon ng Panginoon, kung walang pagbabagong naganap sa mga puso ng mga palalo at mapag-ambisyong tao, mapagtatanto ng mga tao na ang kamay na naging makapangyarihan sa pagliligtas ay magiging makapangyarihan din sa pagpuksa. Walang kapangyarihang panlupa ang makapipigil sa kamay ng Diyos. Walang anumang materyal na maaaring gamitin sa pagtatayo ng mga gusali na makapagsasanggalang sa mga ito laban sa pagkawasak kapag dumating ang takdang panahon ng Diyos upang ipataw ang ganting-hatol sa mga tao dahil sa kanilang pagwawalang-bahala sa Kanyang Kautusan at sa kanilang makasariling ambisyon. Testimonies, tomo 9, 12, 13.